

"İçinizden hayra çağıran, iyiliği emredip kötülükten alıkoyan
bir topluluk bulunsun."İşte onlar, kurtuluşa erenlerdir."
(Âl-i İmran / 104)

hısbe

ilim ve
kültür
dergisi

Ocak • Şubat • Mart 2019 • Yıl: 2 • Sayı: 5

"... Gün be gün artan envai çeşit işkence..."

Hız. Peygamber'in Yasir ailesinin çektiği sıkıntılara karşılık verdiği tavsiye ise sadece sabırdı. Karşılığında altlarından ırmak akan Cennet olacak bir sabır.

"Ey Yasir ailesi, sabrediniz! Ey Yasir ailesi sabrediniz! Buluşacağımız yer Cennet'tir."

Mahzumoğulları, her geçen gün daha çok vahşileşiyor, Yasir ailesine reva gördükleri işkencenin dozajını artırıyor. Öyle ki bu işkencelere karşın Yasir zayıf bedeni takatsiz kalacak, akabinde de yorgun düşen bedenini Mekke'nin kızgın çöllerinde bırakarak Rabb'lerine kavuşacak, eşi Sümeyye ise; yüzüne karşı hakkı haykırdığı Ebu Cehil tarafından hunharca katledilerek şehit edilecekti.

Tarih sayfaları karıştırıldığına bu sahnelerle çokça karşılaşılacaktır. Çünkü Sünnetullah böyledir.

"İnsanlar, imtihandan geçirilmeden, sadece «İman ettik» demeleriyle bırakılvoreceklerini mi sandılar?" (Ankebût Süresi: 2)

"Yoksa siz, Allah içinizden cihad edenleri belli etmeden, sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete girivereceğinizi mi sandınız?" (Al-i İmran Süresi: 142)

Anne-babası şehit edilen Ammar'ın imtihanı da anne-babasından farklı değildi. Her gün işkence...

Bitmez tükenmez işkence...

Amr ibnu'l-Hakem; "Ne dediğini bilmez hale gelinceye kadar Ammâr'a işkence ediliyordu" sözleriyle Ammar b. Yasir'in içinde bulunduğu durumu güzel izah etmişti.

Aslına bakılırsa bu sadece Ammar'ın kaderi değildi. Günümüzde Guantanamo'da, Ebu Gureyb'te, Arakan'da, Filistin'de, Suriye'de, Mısır'da; kısacası dünyanın birçok yerinde, paslı şişler ardında; vahşi yaratıkların elleri altında, tekbir sesleriyle karanlık kör kuyuları ve soğuk mahzenleri inleyen kardeşlerimiz, günümüzün Ammar'ları, Habbab'ları, Hubeyb'leri ve Bilal'leri değil mi?

Ebu Gureyb'de işkencedeki Nur bacının haykırış sesi, Sümeyye annemizle benzerlik göstermiyor mu?

Ammar'ın içerisinde bulunduğu ağır imtihandan dolayı çok üzülen Hz. Peygamber, Yasir ve Sümeyye'ye yaptığı tavsiye, dua ve müjdelerin bir benzerini Ammar'a da yapıyordu.

Amr ibn Meymun, Hz. Peygamber'in Ammar'a yaptığı dualardan birini şu sözleriyle açıklar:

"Müşrikler Ammâr İbn Yasir'i ateşte yakarlardı. Rasûlullah (s.a.v) ona uğradığında, eliyle başını sıvazlayıp: «Ey ateş! İbrahim'e karşı serin ve zararsız olduğun gibi Ammâr'a karşı da serin ve zararsız ol» derdi."

Ardı ardına birbirini kovalayan günlerden Ammar'ın nasibi sadece işkenceydi.

Soluğu kesilinceye kadar suya daldırılma, kuyuya hapsedilme, sıcak çöl kumlarına ve taşların üzerine yatırılma, kızgın ateşle bedeninin dağlanması..."

“Şeytanın atıyla
**CENNET'E
KOŞULMAZ!**”

Çilekeş Sahabe;
Ammâr b. Yâsir

BU DÜNYADAN BİRİ
ZEYNEB EL-GAZÂLÎ GEÇTİ!

DEMOKRASİ

FIKİH KÖŞESİ:
Şehitliğin Hükmü

Sizden Gelenler
Kapitalist Sömürü-14 Şubat Sevgililer Günü

Ebû Saîd (r.a) anlatıyor:

“Muhâcirlerin fakirlerinden bir grupla birlikte oturmuştum. Bunlardan bir kısmı, bir kısmı (nın karaltısından istifâde) ile çıplaklıktan korunuyordu. Bir kâri de (okuyucu) bize (Kur’ân) okuyordu. Derken Resûlallah (aleyhissalâtu vesselâm) çıkageldi ve üzerimizde dikildi. Resûlallah’ın yanımızda dikilmesi üzerine kâri okumayı bıraktı. Resûlallah da selam verdi ve:

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

“Ey Allah’ın Resûlü! dedik, o kârimizdir, bize (Kur’ân) okuyor. Biz de Allah Teâlâ’nın kitabını dinliyoruz.”

Bunun üzerine Resûlallah (aleyhissalâtu vesselâm):

“Ümmetim arasında, kendileriyle birlikte sabretmem emredilen kimseleri yaratan Allah’ıma hamdolsun!” dedi.

Sonra, kendisini bizimle eşitlemek üzere Resûlallah, ortamıza oturdu. Ve eliyle işâret ederek: “Şöyle (halka yapın)” dedi. Cemaat hemen etrafında halka oldu, yüzleri ona döndü.

Ebû Saîd der ki:

“Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)’ın onlar arasında benden başka birini daha tanıyor görmedim. (Herkes yeni baştan vaziyetini alınca) Resûlullah şu müjdeyi verdi:

“Ey yoksul muhâcirler, size müjdeler olsun! Size Kıyamet günündeki tam nûru müjde ediyorum. Sizler cennete, insanların zenginlerinden yarım gün önce gireceksiniz. Bu yarım gün, (dünya günleriyle) beşyüz yıl eder.”

[Ebû Dâvud, İlim 13, (3666); Tirmizî, Zühd 37, (2352).]

“Her kim Allah’a olan samimiyetini insanlar arasında kaybetmiş ise ve onu tek başına iken kendinde bulmuşsa, işte bu kimse doğrudur; ancak zayıf olan bir kimsedir.

Kim de bunu insanlar arasında bulmuş ve onu halvette iken (yalnızken) kaybetmişse, bu kimse de kusurlu kimsedir.

Kim de bunu insanlar arasında ve halvette kaybetmişse, bu kimse de dışlanmış bir ölüdür. Her kim de bunu yalnızken ve insanlar arasında iken bulmuşsa, işte bu kimse başlı başına doğru ve sevilen bir kimsedir.

Her kimin yalnız iken Allah’a samimiyeti varsa, bunun artış göstermesi yine bunu muhafaza etmesine bağlıdır.

Kimde de o insanlar arasında iken, onlarla nasihatleşirken ve irşad ederken bu durum varsa, bunun artış göstermesi de bunlarla beraber olmasına bağlıdır.

Kul nerede olursa olsun ve neyi yaparsa yapsın, Allah’ın muradına uygunluk gösterirse, işte bunun artış göstermesi de yalnız ve insanlar arasında iken söz konusu olur.

Buna göre; durumların en şerefli olanı şu ki, sadece senin için belirtilen ve sadece sana dair buyrulan durumları seçmen ve dışındakileri seçmemendir.

Senin için buyurduğu ile birlikte ol ve sakın kendi kafana göre takılıp da O’nun istemediğiyle birlikte olma!”

İBN KAYYIM
El-Fevaid